

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 440. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918922576/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

pende, i de Kredse og paa den Maade, som de Klampenborgske Begivenheder havde givet ham Smag paa og hemmelig Længsel efter, og han havde ikke tilbudt sig selv, man havde søgt ham. Siden han havde begyndt at skrive i et Oppositionsblad, havde han mistet sit Familielegat; det var et virkeligt Uheld, men ogsaa dette bekymrede ham forholdsmaessig lidet; thi hans Talent blev paa-skjønnet og godt honoreret. Om mange vigtige Ting kom man og talte med ham, fordi Partiets Førere gjerne vilde have politiske Spørgsmaal livlig antydede i en Revue, en Feuilleton, en Theaterkritik. Det politisk rigtige Princip var, at om man kunde gjøre selve Luffen, som Folket indaandede, oppositionel, saa skulde man. Bl. A. havde Dalberg været hos ham for at beklage den store Uret, der var overgaaet Hald: Formedelst hans Deelagtighed i Oppositionsartikler havde Cancelliet stillet ham Valget mellem at fratræde Embedet eller skriftlig love at ville afholde sig fra Opposition.

Hvilket skammeligt Tyranni! tilføiede Dalberg, da han fortalte, at Hald havde maattet vælge det Sidste.

Han er Martyr, sagde Schiøtt; det vil da sige: han er min Ven, for en Anden, som ikke var min Ven, kunde passende have nedlagt Embedet; man manuducerer og har en rig Svigerfader.

Dalberg var liberal og langt fra uden Phantasi; men saa langt kunde han ikke naae, at en Embedsmand frivillig skulde nedlægge sit Embede, opgive en Position, en Stilling i Livet, især naar han i sit stille Sind og overfor sine Venner gjorde Forbehold for Friheden. Desuden, tilføiede han, giver Svigerfaderen ham Intet, det gaar slet ikke saadan til i Verden, som det ofte skulde synes.

Ja, ja, han og jeg ere Begge Martyrer, sagde Schiøtt og skrev, som Dalberg havde ønsket. Men i det Hieb, han gav Regeringen, var der, kun mærkeligt for de Indviede, et ironisk Sidehug til Hald, som gjorde en mærkvaerdig Virkning; thi man følte nu Schiøtts Farlighed og Betydningen af hans Assistance.

Schiøtt mærkede det selv og tog modigere end før fat paa Livet, brød sig end ikke om at gjøre Gjæld, hvad han før saa omhyggelig havde undgaaet. Han møblerede sin Bopæl, men ikke paa en heldig Maade; hans Smag var nu engang overveiende negativ og kritisk. Men Indvielsesdagen blev feiret med et stort Tendensgilde. Han havde indbudt sex af sine Bekjendte og ligesaa mange Damer, de